

Phylosophia copilei

Mihai Eminescu

Glasul plăcerii dulce iubit
Cheamă gândirea pe a mea frunte,
Ce zboară tainic ca și o luntre
În oceanu-i nemărginit.

Stelele toate angeli îi par,
Angeli cu aripi strălucitoare,
A căror inimi tremurătoare
Candele de-aur nouă mi-apar.

Falnică-i pare legea Creării,
Lumi ce de focuri în lumi înot,
Candele aprinse lui Zebaot,
Ce ard topirei și reînvierii.

Dar mai puternic, mai nalt, mai dulce
Îi pare legea de a iubi,
Fără ea nu e de a trăi,
Fără ea omul ca stins se duce.

De-aceea nu voiui ca eu să fiu:
Pală idee-a Dumnezeirei,
Șotă copilă a nesimțirei,
Foc mort ce pare a arde viu.

Ci voiui să-mi caut pe-ntinsa lume
O frunte albă să o desmierd

Și-n ea gândirea mea să o pierd,
Cum pierde-un eco pribeagul nume.

Să-ncunun capul unui iubit
Cu vise de-aur în raiu ȣesute,
Până ce ginii necunoscute
Mi-ar rupe lanțul de-a fi trăit.